Điều bí mật

[1]Thưa tất cả các huynh đệ,

Hôm nay chúng ta sẽ nói chuyện chủ đề 'Điều bí mật'. Điều bí mật này, thật ra nó chẳng bí mật gì cả. Có một cái điều lạ là, mặc dù nó thường hiển lộ trước mắt nhưng vì chúng ta không thấy nó, cho nên nó trở thành bí mật.

Trước nhất tôi xin kể một câu chuyện để chúng ta có thể thông cảm được cái trạng thái bí mật này. Và một lần nữa tôi muốn nhấn mạnh rằng điều bí mật này nó chẳng có gì bí mật cả.

... Hoàng hậu Khema vốn là một người rất đẹp, nhan sắc rất là lộng lẫy, và nghe đức Thế Tôn thường chê trách sắc đẹp thể chất là bất tịnh, là vô thường và là cội nguồn của tội lỗi. Đức Phật không bao giờ ca ngợi, tán thán cái đẹp của cái thân xác thịt này, dù đối với người thật đẹp, thật giàu, hay thật khoẻ mạnh… Đức Phật đã giác ngộ bản chất của các pháp và là người tuyên dương chân lý, nói lên sự thật của các pháp.

Đối với những người không có nhân duyên, không đủ lòng tin với Đức Phật sẽ cảm thấy rất khó chịu khi nghe điều nầy. Hoàng Hậu Khema rất khó chịu khi biết Đức Phật là người không tôn vinh nữ sắc, và vì thế bà tránh không gặp Phật.

Vua Tần Bà Sa La biết được sự ác cảm và kiêu căng của vợ mình, Hoàng Hậu Khema. Vốn là một vị vua có nhân duyên với Phật pháp, cho nên ông đã cho người làm những bài ca tán thán Trúc Lâm, là nơi Đức Phật đang giáo hóa. Rồi nhà vua lại ra lệnh cho các nghệ sĩ hát các bài ca ấy khắp nơi.

Khi nghe những bài ca rất là dễ thương, ca ngợi khu rừng đẹp đẻ và bình an, Hoàng hậu Khema tuy không trực tiếp có nhân duyên với Phật, mà qua những người nghệ sĩ ca ngợi về Trúc Lâm, ca ngợi về một khu rừng bình an trí tuệ, bà đã tò mò tìm đến Trúc Lâm, nơi đó Đức Phật đang giảng pháp.

[1] Track 1

Để tạo nhân duyên giáo hóa cho Hoàng hậu, vốn là một người đẹp, đức Phật đã biến hóa ra một cô gái tuyệt trần đứng làm thị giả cho Phật, đứng quạt hầu Phật. Khi đến Trúc Lâm, Hoàng hậu thấy Đức Phật có một thị giả là một cô gái đẹp đứng hầu. Bà rất ngạc nhiên. Đức Phật không bao giờ thích người đẹp, thế thì tại sao hôm nay thị giả đứng hầu đức Phật là một người đẹp tuyệt trần giống như một hoa hậu hoàn vũ?

Trong khi Đức Phật đang giảng pháp, mắt của Hoàng Hậu cứ nhìn dính cứng vào người đẹp, lời giảng của Đức Phật không hề lọt vào tai bà. Đến đây chúng ta biết về năng lực độ sanh của Đức Phật, ngoài phương tiện ngôn ngữ thuyết pháp gọi là khẩu giáo, Phật còn có nhiều phương tiện thiện xảo khéo léo khác để giáo hóa chúng sanh.

[2]Với sắc đẹp rất là thu hút của người đang đứng quạt hầu Đức Phật, người đẹp trẻ-trung, diễm-lệ kia bỗng biến thành một bà già lụ khụ, và trong chốc lát bà già kia lại trở thành một túi da bọc xương, trong khoảng thời gian qua rất nhanh.

Đủ duyên lành, tuệ nhãn (con mắt trí tuệ) của Hoàng hậu Khema đã được khai mở. Bà đã thấy rõ hình hài vật chất nầy không thật chút nào: chỉ trong phút chốc thôi mà hình hài tuyệt mỹ kia đã bị hoại diệt, đã đi vào cõi chết.

Thưa các bạn,
Đừng nghĩ rằng đó là chuyện tầm thường.
Trong cuộc sống nầy, người nào nhận biết được bản chất của các pháp chung quanh chúng ta, tức là khám phá được một điều bí mật của cuộc sống, thì người đó đã chứng đạo, đã trở thành bậc Thánh.
Hiện giờ chúng ta cũng biết các pháp vốn là vô thường, hoại diệt. Chúng ta có biết rõ ràng và có lòng tin chắc chắn không? Chúng ta đã thành bậc Thánh chưa?
Hãy thắc mắc điều nầy và mời các bạn đóng góp y kiến.

Cô Nancy nói:

[2] Track 2

- Khi hiểu được điều này , chưa biết chúng ta có được xếp vào hàng chứng quả thánh hay không, nhưng chắc chắn chúng ta có thể tự diệt trừ bớt một phần đau khổ của cuộc sống hàng ngày, đó là cái thực tế nhất.

- Đúng như vậy.

Chứng quả Thánh có nghĩa là vượt khỏi sự đau khổ, vượt khỏi vô minh của con người bình thường. Nếu hôm nay chúng ta thực tập, ứng dụng Phật pháp trong đời sống, thế là chúng ta đã sống khác với người thường. Thật ra chúng ta không dám tự hào mình là bậc Thánh, nhưng chúng ta chắc chắn đã có một chút trí tuệ của bậc Thánh,đã giải thoát một chút đau khổ của cuộc đời.

Chúng tôi vừa nói rằng: Thấy được bản chất của các pháp là thấy được điều bí mật, không biết là các bạn có thấy quá lời không? Hôm nay chúng ta có thể thấy nó dễ dàng, chúng ta có thể chấp nhận dễ dàng, nhưng thật sự nó vẫn còn bí mật đối với chúng ta không?

Vì sao gọi là điều bí mật?

Thật sự, nếu điều nầy không có được một đáp án trước của những bậc trí tuệ, thì chúng ta không bao giờ thấy được và dần dần chấp nhận được.

Xin nhấn mạnh rằng: Điều bí mật này được giới thiệu là một lẽ, mà chúng ta có chấp nhận hay không trong cuộc sống lại là một việc khác.

Hằng ngày, nếu chúng ta được biết các pháp đều vô thường; chúng ta cũng được giới thiệu các pháp đều không thật đều hư hoại, nhưng ví dụ nếu chúng ta có một chiếc xe thật đẹp và giá rất đắc mà vừa bước ra khỏi parking quay trở lại, chúng ta thấy một lằn rạch làm trầy xe, tâm chúng ta có bình thản hay không?

[3]Đó là nói về chiếc xe. Chúng ta biết cái xe là một vật vô thường thay đổi, nhưng nó là một vật quý nên nó hư hao dù là một chút chúng ta cũng cảm thấy không bình thường, và không chấp nhận. Chúng ta bực bội đi tìm nguyên nhân: ai đã gây ra điều nầy cho chúng ta?

Tất cả chúng ta đều bắt đầu bằng tay không, nhưng từ khi có tài sản nhiều rồi, chúng ta có

---

[3]

sẵn sàng chấp nhận nếu tài sản đó bị xáo động cho đến chỗ trở về không, chúng ta có bình thản hay không?

Thế là, dù chúng ta đã được giới thiệu các pháp là vô thường không cố định, không có bền chắc, nhưng khi xảy ra sự thay đổi chúng ta vẫn giao động. Điều đó chứng tỏ cái hiểu biết của chúng ta, chưa thực sự là trí tuệ của bậc trí, mà chỉ là cái hiểu của sự học lóm mà thôi! Chúng ta nghe nói mà biết về điều đó chứ không thật sự có trí tuệ đó.

Lúc đầu Hoàng Hậu Khema cũng giống như chúng ta, Bà không hề biết thân nầy vốn là không thật, có thể đau bệnh và chết. Bà không hề biết điều đó. Nếu Đức Phật không có được sự khéo léo hoá hiện một người trẻ đẹp , rồi hiện tướng già, tướng chết, thì không thể nào khai mở được trí tuệ cho Hoàng Hậu. Nếu khi bà vừa đến Đức Phật liền thuyết pháp: thân nầy không thật, thân nầy bất tịnh, thì tôi nghĩ rằng Hoàng Hậu Khema sẽ rời khỏi pháp hội ngay tức khắc.Với phượng tiện giáo hoá khéo léo Đức Phật đã dùng người đẹp để 'độ' người đẹp. Sau khi trí tuệ Hoàng Hậu đã khai mở: thấy rõ thân nầy không thật, thân nầy hoại diệt thì bắt đầu Đức Phật sẽ thuyết pháp để nâng bà lên trình độ của một bậc Thánh giải thoát.

Để giúp Hoàng Hậu Khema mở mang trí tuệ, đức Phật đã dạy bài kệ như sau:

Bà Khema có thấy,
Mớ duyên hợp kia không?
Đầy bệnh hoạn khối u,
Đồ bất tịnh thô xấu.

Bốn câu nầy để chỉ cho thân của bà.

Từng phút giây rĩ chảy,
Chỉ những kẻ ngu si,
Mới đắm say thứ ấy.

Chúng tôi muốn giải thích về trí tuệ mà Phật đã khai thị cho bà Khema.
Đức Phật kêu và hỏi Hoàng Hậu có thấy mớ duyên hợp kia không? Có thấy thân tứ đại là một pháp duyên hợp, do nhiều yếu tố hợp thành.

[4]Trong buổi học hôm nay, rất mong các bạn sẽ làm quen được với cụm từ ***thân duyên hợp*** nầy. Theo cách giải thích ngày xưa, thì thân do bốn chất: đất, nước, gió, lửa hợp thành. Ngày nay giải thích thân của chúng ta là do máu, các tế bào và các dây thần kinh hợp thành.

Xin nhớ cái duyên hợp đầu tiên để chúng ta có thân chính là sự giao hợp giữa tinh cha, huyết mẹ và thần thức của chúng ta.

Theo Phật giáo, nếu không có ***tinh cha, huyết mẹ*** thì không có mình, nhưng nếu có tinh cha huyết mẹ mà thiếu ***thần thức*** của thai nhi gá vào đó thì cũng không thành cái sự sống.

Chúng ta có thể nghi ngờ rằng ngày nay những phát minh khoa học có thể cho ra đời những chúng sanh, không cần có cha có mẹ cũng được sinh ra.

[5] Khi một con vật được sinh ra trong ống nghiệm thì trí tuệ của đạo Phật sẽ bị bác bỏ, sẽ bị lật đổ, không còn đúng nữa. Có phải như vậy không?

Chúng ta nghĩ sao về sự ra đời của con cừu trong ống nghiệm?

Nếu thân của tất cả chúng ta được xuất hiện đầu tiên từ sự duyên hợp, do tinh cha huyết mẹ và thần thức của chúng ta hợp thành, thì thần thức đó ở đâu?

Hôm nay tôi muốn xoáy mạnh ở điểm này.

Thần thức đó ở đâu mà chúng ta gá vào tinh cha huyết mẹ, để có sự hiện diện của chúng ta ngày hôm nay?

Nancy hỏi:

- Tôi không hiểu thần thức đó, nó như thế nào? [6]Có phải là nghiệp thức (lúc sắp chết) hướng dẫn mình đi luân hồi không?

- Đúng như vậy.

Tôi muốn nhấn mạnh rằng khi bắt đầu có thân này, chúng ta đã có thần thức hợp với tinh cha huyết mẹ để có thân. Vậy thần thức đã có sẵn từ kiếp trước của chúng ta. Khi cái thân trước chết đi, thần thức sẽ xuất ra khỏi cái thân xác cũ. Thần thức đó sẽ hợp với tinh cha

[4] T.4
[5] T.5
[6] T.6

huyết mẹ để có thân mới hiện nay. Nếu thân nầy hoại diệt, chúng ta hãy vất bỏ cái thân nầy như vất bỏ chiếc xe hư cũ, chúng ta ra đi với thần thức để lại tìm chỗ nương gá thành một thân khác. Các bạn có cảm thấy dễ hiểu không?

Cái thần thức được nói ở đây cũng chính là cái nghiệp thức mà Nancy đã đề cập đến. Thần thức đó đem theo cả tội và phước, cả nghiệp lành và nghiệp ác. Cái xấu và cái tốt cùng mang theo.

Nói đến chỗ tột cùng là, khi sắp chết, thần thức đó nó lẫn lộn giữa Phật tánh (chân tâm) và thức phân biệt của chúng ta. Vô minh của chúng ta nó lẫn lộn với Phật tánh để tạo thành thần thức.

[7]Tôi sẽ dùng thí dụ cái quặng vàng để giải thích đoạn này.

Quặng vàng gồm có vàng và những tạp chất ở trong đó. Muốn lấy được cái vàng tinh chất , phải loại bỏ tạp chất.

[7] T.7

Ngày nay trong tâm của chúng ta cũng vậy, có lẫn lộn hai thứ trí tuệ và vô minh. Phần trí tuệ cũng chia làm hai cấp bậc: trí tuệ hoàn toàn chính là Phật tánh, chính là Buddha nature; trí tuệ tương đối chính là sự huân tu của chúng ta. Còn phần tạp chất chính là những cái tham sân si, những cái cấu bẩn tội lỗi của chúng ta.

Khi chúng ta chết, thần thức sẽ gá vào tinh cha huyết mẹ để có thân mới.

Vì tu chưa có kết quả hoàn toàn viên mãn, cho nên chúng ta đi tái sanh với thần thức,là sự hỗn tạp giữa Phật tánh và vô minh, cả nghiệp tốt và xấu.

Nếu thần thức của chúng ta có trí tuệ nhiều, nghĩa là có tâm trong sáng thanh tịnh không dao động nhiều, thì thân mới sẽ là một người có trí tuệ, có cái phước đức giàu sang, gặp được nhiều điều tốt lành trong cuộc sống.

[8] Nếu thần thức có phần vô minh nhiều, tham sân si có nhiều, thì dĩ nhiên chúng ta sẽ đi tìm thân mới với sự ngu tối. Vì trí tuệ và phước

[8] T.8

đức ít cho nên sẽ ngu dốt, nghèo nàn và khổ đau ...
Tu là chúng ta đang thay đổi tâm, chuyển đổi nghiệp. Hiện tại chúng ta được an vui, và khi lâm chung chúng ta sẽ ra đi với một sự sáng suốt, trí tuệ phước đức đầy đủ.
Đây là cái phần bí mật thứ hai: chính chúng ta có thể làm chủ, trọn quyền quyết định tương lai của chính mình.

Tôi xin nhắc lại: Bí mật đầu tiên chính là các pháp chung quanh chúng ta đều vô thường, không thật, đều phải hoại diệt. Điều đó rõ ràng như vậy mà mà chúng ta lại khó thấy được, và khi thấy rồi chúng ta lại khó chấp nhận.
Bí mật thứ hai chính là tâm, là chủ của sự hạnh phúc an vui ngay đời này và đời sau của chúng ta khi luân hồi sanh tử.

[9]Nếu chúng ta hoàn toàn sống được với Phật tánh thì chúng ta sẽ an vui hoàn toàn, tuỳ sự nhiễm ô nhiều hay ít mà chúng ta sẽ đau khổ

[9] T.9

nhiều hay ít. Sự nhiễm ô như tạp chất, nó lẫn lộn với Phật tánh của chúng ta, che khuất phần trí tuệ của chúng ta.

Khi hành thiền, chúng ta tập làm chủ tâm, để loại trừ tạp chất ở trong tâm của chính mình. Trong cuộc sống, hằng ngày sống với chơn tâm là sống thẳng với cái thấy cái nghe đang hiện tiền.
Hiện giờ trong lớp học, các bạn đang thấy và nghe rõ ràng trong vô niệm thì chính là các bạn đang sống với chân tâm, sống với cái phần tinh túy của trí tuệ. Trong cuộc sống, khi đối diện với tất cả những bạn bè, chúng ta vẫn nghe và thấy bằng tâm đó, thì chúng ta sẽ luôn luôn được an vui. Nếu trong cuộc sống, chúng ta nghe và thấy bạn bè mà tâm lại khởi đủ thứ thương ghét, chê khen thì đó là vọng tưởng, là tạp chất của quặng tâm thức của chúng ta. Cuộc sống kiếp trước, kiếp này và kiếp sau cũng như thế mà thôi.
[10]Giả sử chúng ta sắp lâm chung, gần chết, thì chúng ta sẽ dụng công như thế nào? Nếu bị

[10] T.10

bệnh rất nặng, ở nhà thương chúng ta sẽ dụng công như thế nào?
Tôi xin trình bày cách dụng công của chúng tôi.
Cách đây 4 năm khi chúng tôi bị stroke (tai biến mạch máu não) tại thiền viện, những người bạn đồng tu đã đưa chúng tôi vào bệnh viện cấp cứu. Những người chung quanh rất buồn lo và đã khóc vì chúng tôi.
Giả sử đó là giờ phút lâm chung của tôi, thì chung quanh tôi đang có một quyến thuộc rối loạn, tâm hồn rất là rối loạn và đau khổ . Rõ ràng những người đó không giúp tôi được nhiều lợi ích trong cái giờ phút đầy nguy hiểm đó.
Ngay lúc đó, với cái khả năng làm chủ của một người tu, tôi quay lại để nhìn tâm mình, không giao động bởi cái sự bệnh đau, mà chỉ điều thân, điều hơi thở để hồi phục sức khoẻ của mình.
Dĩ nhiên vào giờ phút đó, người giúp tôi được hiệu quả nhất là bác sĩ và y tá tại bệnh viện . Chúng tôi đã được cứu giúp nhưng đồng thời chúng tôi cũng phải tự cứu giúp chính mình.

[11]Tâm hoàn toàn không lay động, tim mạch của tôi chắc chắn cũng đã được bảo vệ, trợ giúp tốt.

Vào thời điểm nguy hiểm đó có 2 cách để dụng công.
Một là theo hơi thở. Thở thật đều, thật sâu. Hít vào thật sâu, thở ra thật dài; thở đều để điều chỉnh tim mạch của chúng ta không bị dao động, trợ duyên cho mạng sống của chúng ta được kéo dài.
Hai là điều tâm. Đây là điều quan trọng, rất quan trọng. Không để tâm bị dao động, lo lắng, buồn phiền, suy tư bất cứ gì cả. Tâm thanh tịnh rỗng rang sáng suốt như thế. Đó chính là Buddha Nature đang hiện hửu, chúng ta thật an vui ổn định.

Nếu lúc đó tôi chết thì cái chết như thế rất tốt. Vì hiện tại lúc đó tôi đang ở trạng thái an vui. Nếu chết, tôi có thể giải thoát luân hồi sanh tử. Nếu còn luân hồi trở lại thì tôi sẽ đi tới cảnh giới đời sau tốt đẹp.

Xin nhắc lại và mong được sự góp ý của các bạn là có hai việc làm rất cần thiết, không

[11] T.11

những vào lúc lâm chung mà bất cứ lúc nào chúng ta cũng ứng dụng được.
Bước thứ nhất là thở vào cho thật đều thật sâu, và thở ra thật nhẹ thật dài.Đó điều phục thân.
Bước thứ hai là điều phục tâm. Chúng ta vẫn thấy rõ, nghe rõ… tất cả những cảnh vật xẩy ra chung quanh. Đồng thời khi quay lại nhìn tâm mình, chúng ta không dính mắc một điều gì. Nếu thấy còn dính mắc, lo âu điều gì, chúng ta đều thấy rõ và không tiếp tục duyên theo. Hãy buông xả tất cả, tâm chúng ta sẽ an vui và giải thoát ngay tức khắc.

Đây là cách điều tâm trong mọi hoàn cảnh: lúc bình thường, lúc bệnh nặng và ngay lúc lâm chung sắp chết.

[12]Mời các bạn cùng đóng góp.
Mời Quãng Hạnh.
- Bạch thầy, thường thường vào lúc bịnh, thì cái đau đớn của bịnh nó chi phối sự suy nghĩ của mình nhiều hơn, nên không nhớ hơi thở đang mạnh hay nhẹ. Thí dụ lúc mình đau đầu thì mình ráng đè cái đau của đầu xuống, khi mình đau chân thì mình ráng làm sao cho khỏi đau ...
- Dù muốn nhưng có được hay không? Hay cái muốn đó chỉ là vọng tưởng? Khi đang đau, chúng ta muốn chấm dứt cái đau, thì cái muốn đó chỉ là một vọng tưởng. Không phải vì chúng ta muốn mà nó có kết quả.
Tóm lại, nếu biết cách thì chúng ta sẽ nhìn thẳng cơn đau. Người có trí tuệ rốt ráo sẽ thấy cơn đau ***không thật***, do duyên hợp mà có. Người có trí tuệ bình thường sẽ thấy cơn đau ***vô thường***, xuất hiện không liên tục, chỉ có mặt trong thời gian ngắn thôi. Do tâm lo sợ chúng ta thấy thời gian đau kéo dài và liên tục. Khi ngồi thiền chúng ta sẽ thấy rõ điều này.
Khi mới tập ngồi thiền cái chân thường bị đau, dù không phải dữ dội lắm, có lúc đau có lúc không. Vì chúng ta sợ, sợ cái đau ngồi thiền, cho nên chúng ta không chấp nhận và chỉ muốn hết đau.
Đây là những điều rất là thân thiết với chúng ta trong cuộc sống.

[12] T.12

Thứ nhất là khi đau chúng ta muốn hết đau ngay thì chắc chắn không được. Muốn mà không được đó là trạng thái khổ, trạng thái vô minh.
Đây là một cách hành xử hằng ngày của con người chúng ta: tự làm mình đau khổ, tức không có trí tuệ.
Xin nhắc lại, cái đau đầu dỉ nhiên là có. Nhưng hãy nhìn ngay vào cái đau đầu đi! Cái đau nó không phải kéo dài. Nó chỉ xuất hiện từng khoảng ngắn một. Chính cái ***tâm*** đau, nhiều hơn ***thân*** đau!

- Chúng con chấp nhận điều đó đúng.

[13]Chúng tôi muốn giải thích cho rõ hơn về điều này.Khi đau răng, thế nào là sống có trí tuệ?

- Có trí tuệ là sống với cái biết mình đang đau. Chúng ta sẽ là người quan sát cái đau của chúng ta, đồng thời chúng ta cũng theo dõi tâm chính mình. Người quan sát đó, chính là Buddha nature, diệu dụng của Phật tánh.

[13] T.13

Biết rõ cách dụng công khi đau chân và đau đầu, từ đó mới biết ứng dụng khi chúng ta lâm chung, lúc sắp chết.

Đau răng là biểu hiện của một cái thân đang bị hoại diệt. Các bạn có nhận ra điều đó không? Đau đầu hay tất cả cái đau khác của thân thể, đều cùng thể hiện chân lý vô thường. Thân này vốn là vô thường thay đổi và sẽ hoại diệt. Bất cứ cơ quan trong cơ thể của chúng ta bị đau, bị hoại, đó cũng là điều đương nhiên. Việc điều trị cho nó bớt đau chỉ là một giai đoạn tạm thời, nó vẫn đang trên đà hoại diệt.
Thí du khi đau răng, chúng ta chữa trị cho nó hết đau răng. Đây chỉ là sự điều trị tạm thời thôi, vì cái răng nó vẫn còn nằm trong vòng hoại diệt.
Tóm lại, chớ để vấn đề sanh tử hoại diệt chi phối tâm mình, vì đó là một điều không thể tránh. Hãy sống với cái bất sanh bất diệt, cái chân thật hiện tại của mình, chính là sống với trí tuệ, với cái người biết quan sát các pháp.

Và thưa các bạn, nếu sống được với cái Phật tánh đó thì chúng ta sẽ được yên vui trong hiện tại. Nếu đó là lúc sắp chết, thì chúng ta

sẽ gá thân vào tinh cha huyết mẹ với một cái thần thức thật là trí tuệ thật là trong sáng.

[14] Xin kết thúc buổi nói chuyện hôm nay bằng bài kệ bốn câu:

Có vật trước trời đất,
Không hình vốn lặng yên,
Hay làm chủ muôn tượng,
Bốn mùa chẳng đổi thay.

Có một vật có trước trời đất, trước khi có cái thân mình nó đã có mặt.
Vật này vốn không có hình dạng, và nó vẫn lặng lẽ sáng suốt ở bên chúng ta.
Các bạn có đoán được, đó là vật gì không? Ai biết?

- Đó là Phật tánh.
- Đúng, đó là Phật tánh.

Các bạn đã nhận ra, đó là Phật tánh của mình. Phật tánh có trước khi có cái thân nầy, và vì chúng ta không sống trọn vẹn với Phật tánh, cho nên có sự nhơ uế lẫn lộn, nó trở thành thần thức để đi gá thai.
Phật tánh đó không có hình tướng để chúng ta chỉ ra được. Cũng như điện, chúng ta không thể chỉ rõ hình tướng của điện. Nhưng khi bật đèn cháy lên, thì biết đang có điện. Hiện giờ

[14] T.15

các bạn đang nghe rõ lời của Quãng Trí từ Canada, các bạn có biết cái gì đang có mặt không?

[15]Xin nhắc lại, nhờ Phật tánh chúng ta biết thấy, nhờ Phật tánh chúng ta biết nghe nhưng chúng ta không thấy hình dáng của nó. Cũng như chúng ta không thấy hình dáng của điện, nhưng nó có diệu dụng, có tác dụng rõ ràng.
Dòng điện không có hình tướng, không thể ***thấy*** dễ dàng, cho nên nó có vẽ bí mật. Giống như Phật tánh chúng ta không có hình tướng, không thể thấy không thể tin nhận dễ dàng, cho nên cũng trở thành bí mật.
Còn hai đặc tính sẽ được giới thiệu sau đây là làm chủ muôn vật và không thay đổi.
Muốn cất cái nhà, làm mọi người chung quanh nở nụ cười hay xụ mặt xuống cũng phát xuất từ đó. Chúng ta và gia đình có hạnh phúc hay không cũng phát xuất từ đó.
Bốn mùa chẳng đổi thay, có nghĩa là chưa bao giờ thay đổi. Ngàn đời nó vẫn như thế…

Thưa các bạn, Phật tánh [hay chân tâm] là điều bí mật mà có lẽ là tất cả chúng ta cũng đã biết, nhưng mà nó vẫn là điều bí mật nếu

[15] T.16

chúng ta không thường sống với Phật tánh [hay chân tâm] để được an vui và giải thoát…